

Arrest

nr. 139 725 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 22 mei 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 januari 2015.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 mei 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing, die verzoeker op 25 mei 2012 ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing.

1.2. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot en met 16 mei 2018.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 16 december 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 2 januari 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoeker bij zijn vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 februari 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord en wijst er daarbij op dat de vraag om te worden gehoord niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie, zodat de argumentatie die de verzoekende partij in dit procedurestuk heeft opgenomen uit de debatten moet worden geweerd. De verzoekende partij bevestigt dat zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart, doch stelt dat er nog een belang voorhanden is aangezien de bestreden beslissing, die gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, nog in het rechtsverkeer aanwezig is en ofwel door de verwerende partij moet worden ingetrokken ofwel door de Raad moet worden vernietigd. Verder wijst zij erop dat zij haar F-kaart heeft verkregen als ascendent van een Belgisch kind, terwijl zij de aanvraag die heeft geleid tot de bestreden beslissing heeft ingediend als echtgenoot van een Belg. De verwerende partij stelt dat de grond waarop de F-kaart werd verkregen niet ter zake doet en er geen belang meer voorhanden is en sluit zich verder aan bij de beschikking.”*

2.5. Verzoeker tracht met zijn uiteenzetting aannemelijk te maken alsnog over het rechtens vereiste belang te beschikken. Hij geeft aan dat hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart, maar dat de bestreden beslissing, die gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, nog in het rechtsverkeer aanwezig is en ofwel dient te worden ingetrokken door verweerder, ofwel dient te worden vernietigd door de Raad. De intrekking van een beslissing behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de verwerende partij waarin de Raad niet kan tussenkomen. Het louter betogen dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt omdat deze gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten dat nog in het rechtsverkeer aanwezig is, volstaat niet om het wettelijk vereiste belang aannemelijk te maken. In zoverre verzoeker erop doelt dat hij vreest, in geval van beëindiging van zijn verblijfsrecht, te worden geconfronteerd met een definitief geworden bevel om het grondgebied te verlaten, betreft dit een louter hypothetisch betoog. Gelet op het gegeven dat een F-kaart handelt over de erkenning van een verblijfsrecht en dit geen precair verblijfsstatuut betreft, zal verweerder, in de hypothetische situatie dat verzoekers verblijfsrecht zal worden beëindigd, conform het gestelde in artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overgaan tot de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) in plaats van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bijlage 20 ten uitvoer te brengen, daar dit achterhaald is door de latere

afgifte van de F-kaart. Zoals ook verweerder stelt, doet de grond waarop verzoeker een F-kaart werd uitgereikt ten slotte niet ter zake.

Gelet op bovenstaande brengt verzoeker dan ook geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven, namelijk dat hij geen belang meer heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, aangezien hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart geldig tot en met 16 mei 2018. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA